

ЛИСТ БІЙЦЯМ, ЩО В ЗОНІ АТО

Мужні бійці! Я молюся за вас!
Словом своїм я цілує вам руки.
Дуже важкий нині в кожного з нас
Час для Держави із болем РОЗЛУКИ.

Добре ще тим, у кого хтось є:
мати, кохана, дружина, дитина...
Хто мужніо за них життя віддає,
в мить передсмертну згадавши про сина.

Ну, а для тих, хто у світі один
й зовсім нікого у нього немає,
дарую цей Лист із РЯДКАМИ СТЕЖИН
до УКРАЇНИ, до рідного КРАЮ!

...Шановні, кохані, друзі, брати,
Простіть ворогам, щоб і Вас не судили.
Ta тільки зумійте себе вберегти,
щоби не росли в Україні могили.

Один хтось із вас, може, був би моїм,
та рано пішов із життя, не діждавшись...
Пам'ять і Слава — і вбитим, і живим:
Хто згинув чи вижив, але — НЕ ПРОДАВШИСЬ!

...Хлопці, ТРИМАЙТЕСЬ! Я з Вами. Пишіть
із бою листи в пошту серця моїого.
I — вже, якщо любите, щиро ЛЮБІТЬ,
В найважчі хвилини — надійтесь на БОГА!

Буду для вас усіх — наче СЕСТРА:
досі не мала братів я по крові.
Хоча в боротьбі ваша Доля згора, —
НИКОЛИ Й НІХТО — НЕ ЗДОЛАЄ ЛЮБОВІ!

***

Парапети думок,
за якими — ДИМИ
згаслих мрій...

Ти — у зоні АТО.
Сам. Один.
Решта — ПОЗА —
ТОБОЮ і ЧАСОМ.

Зрозумів?
Надто пізно...
ТЕПЕР РОЗУМІЙ!

ВИ — КОМАШКИ! ПІСОК!
ПОПЕЛИНКИ!

А круки — за вальсом
в небі (раз-два-три, раз-два)

наближаються до неживих...

Про ЛЮБОВ — тут МОВЧАТЬ!
І про зраду — уже не говорять...
Тут МОВЧАННЯМ — КРИЧАТЬ!

БІЛЬ НЕ СТИХ!
Ні при Сонці. Ні при Місяці.
Ні при Зорях...

***

Бікфордів шнур мовчання
натягнутий до краю.
Для когось — мить остання
й нескорене: «Благаю»...
Негадано НІЗВІДКИ
та й з'являться «сусіди»...
Глибінь НЕБЕС РОЗВІДКИ...
ХТО ПІДЕ?..
ХТОСЬ ПІДЕ...

* * *

Де БІЛЬ І СМЕРТЬ,
ВОРОНИ ТАМ.
А що робити
СОЛОВ'ЯМ?
Їхні звуки, золоті і срібні,
невже нікому не потрібні?

КОРДОНИ (Диптих)

1.

Вони беруть на себе ПЕРШІ біль.
Вони беруть на себе ПЕРШІ горе.
Вони беруть на себе вражу ЦІЛЬ,
мішенню ставши, чорним КОРИДОРом!

Вони беруть на себе плач дітей,
крик матерів і птахів перелітних.
ВОНИ — ПОЧАТОК втрат і всіх СМЕРТЕЙ!
Всіх Катастроф і Катаklізм Все світніх!
ВОНИ — КОРДОНИ!

Таточку, не плач.
В «Небесній хаті» Ти побачив ПРАВДУ.
На тому світі — вже інакшій ХАРЧ...
На цьому — МИ НЕ МОЖЕМ ДАТИ РАДУ
ні Долі, ні бійцям, ані харчам,
яких в АТО — зовсім не вистачає...
Лежать погони в когось на плечах,
а УКРАЇНА — досі ПЛІЧ НЕ МАЄ!

...Суцільна смуга вічних перепон...
«Брат» хоче понад нами панувати.
Й біда у тім, що між СЕРДЕЦЬ КОРДОН
ніхто й не намагався зруйнувати.

2.

День перемішує спалахи трав
між кольорів, за якими — червоний,
червоний,
ЧЕРВОНИЙ!

Іншим — тут зась!
Ген світанок кровив і ридав...

Крук пролітав... Крок за кроком — кордони,
КОРДОНИ,
КОРДОНИ...

РІКИ КОЛЬОРУ, що
зупиняє
сигналом
своїм, —

мов світлофор: і зелене,
й червоне,
і жовте...

Кришиться крик... Крихти смальти
поміж Берегів?

Чи емаль тих зіниць,
по яких наче тінню
пройшов ти?..

Дотик рук до німих,
ДО
задубілих долонь...

Мов ріка — ця жага: жити!!?
ЖИТИ?
Як ЖИТИ?

Ріки кольору, що
наче з тіла — гарячий
ВОГОНЬ!

I — снігами бінтів —
ні приспати,
ані розтопити!..

«СТАРШИЙ БРАТ»

Заліз собі в «чужі тини»
і риє землю — мов «п'ятак»...
Війна без приводу війни.
За «просто так» — не просто так!

Були в ілюзіях «верхи»,
«низи» — волають вже давно!
Про те, що «брат» свої гріхи
крізь двері пхає й крізь вікно.

За «просто так» — віддали Крим.
Не просто так — Луганськ, Донецьк!..
Вмирати важко молодим.
Душа рида: який кінець?

А «старший брат» — пиха тонка —
що не задумує — бере!
Перетворився з «п'ятака»
в таке чудовисько страшне!

Городить вже свої тини
на чужинецьких межах знов...
ВІЙНА БЕЗ ПРИВОДУ ВІЙНИ.
АТО. ДИМИ. КРОВ з ХОРУГОВ.

А може, то не хоругви,
а душі, розп'яті навкруг?!
Не взяти з обіцянок халви,
як знати: хто ворог, а хто друг?..

Чи всі ми, винні без вини,
зумієм вибратись з тенет?
Війна без приводу війни!
I — тіней чорний силует...